

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, č. j. JMK 104817/2018, sp. zn. S-JMK 64491/2018/OD/Kš, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2020, č. j. 41 A 51/2018 - 50,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2020, č. j. 41 A 51/2018 - 50, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 19. 7. 2018, č. j. JMK 104817/2018, sp. zn. S-JMK 64491/2018/OD/Kš, a rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 28. 3. 2018, č. j. ODSČ 62217/17-30, sp. zn. ODSČ 62217/17-PIS/V, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 19. 7. 2018, č. j. JMK 104817/2018, sp. zn. S-JMK 64491/2018/OD/Kš, **je** žalovaný **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 18.200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 3. 2018, č. j. ODSČ 62217/17-30, sp. zn. ODSČ 62217/17-PIS/V, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla registrační značky X nezajistila, aby byla řidičem vozidla dodržována pravidla silničního provozu. Jejich porušení výše uvedeným vozidlem spočívalo v neoprávněném zastavení a stání v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, které mělo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, což bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Merhautova 90 v Brně dne 5. 8. 2015 ve 21:25 hodin. Za tento správní delikt správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 7. 2018, č. j. JMK 104817/2018, sp. zn. S-JMK 64491/2018/OD/Kš, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 8. 1. 2020, č. j. 41 A 51/2018 - 50, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud nepřisvědčil námitce, podle níž protiprávní jednání neustanoveného řidiče nebylo ve výroku rozhodnutí náležitě vymezeno. Toto jednání totiž bylo popsáno řádně, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno, že došlo k porušení povinnosti stanovené v § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jaké znaky předmětného přestupku porušení těchto právních povinností naplnilo a na kterém místě byl přestupek spáchán. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je tak patrný popis uvedení místa, dne a času a způsobu spáchání přestupku, takže nemohou vyvstat pochybnosti o tom, která všechna zákonná ustanovení byla porušena. Protiprávní jednání žalobkyně bylo proto podle závěru krajského soudu dostatečně určité a nezaměnitelně popsáno.

[4] K námitce prekluze odpovědnosti za předmětný protiprávní čin krajský soud uvedl, že v případě správního deliktu provozovatele vozidla spáchaného před účinností zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), se neuplatní nová právní úprava, neboť zánik trestnosti se posuzuje nadále podle zákona o silničním provozu, jak vyplývá i z přechodného ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel ve stanovené měsíční lhůtě od doručení usnesení výzvy k uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti, stěžovatelka namítla, že krajský soud aproboval výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, z něhož není seznatelné, čeho se vlastně dopustila a proč bylo její jednání protiprávní. Z tohoto výroku je toliko zřejmé, že podstatou dané věci bylo neoprávněné zastavení a stání, avšak nelegálnost tohoto jednání z důvodu zastavení a stání automobilu v blízkosti křižovatky nikterak z výrokové části nevyplývá a je seznatelná jen z právní kvalifikace, což však vylučuje možnost přezkumu, zda byl předmětný skutek kvalifikován správně. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2018, č. j. 29 A 108/2016 - 37, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019 - 26, a ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018 - 33, v nichž správní soudy odmítly obdobně či dokonce identicky formulované výroky jako příliš obecné, a tedy nezákonné.

[6] Dále stěžovatelka namítla, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dostatečným způsobem neuvádí ani místo spáchání údajného přestupku. Z žádné části popisu skutku totiž nevyplývá, že by k němu došlo v blízkosti křižovatky. Právní kvalifikace

pokračování

předmětného protiprávního jednání přitom nezákonnost zastavení vozidla spojuje právě s touto skutečností. Není přitom možné, aby se skutkové okolnosti zpětně dovozovaly pouze z použité právní kvalifikace skutku.

[7] Závěrem kasační stížnosti vznesla stěžovatelka námitku prekluze odpovědnosti za přestupek. Tvrdila totiž, že věta druhá § 112 odst. 2 zákona o přestupcích, která umožňuje použití pro pachatele přestupku přísnější právní úpravu prekluze, je protiústavní. Přitom v případě, kdy by se na projednávanou věc aplikovala úprava prekluze zavedená zákonem o přestupcích účinným od 1. 7. 2017, byla by její odpovědnost za přestupek prekludována dříve, než bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, které by tak bylo nutno považovat za nezákonné. Stěžovatelka dále poukázala na to, že jí zpochybněné přechodné ustanovení zákona o přestupcích je napadeno v jiném řízení před Ústavním soudem. Proto navrhla přerušování řízení o této kasační stížnosti do rozhodnutí Ústavního soudu.

[8] Konečně stěžovatelka vyjádřila nesouhlas její i svého zástupce z řad advokátů s tím, aby v této věci byly vyvěšeny jejich osobní údaje na webové stránce Nejvyššího správního soudu.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační námitky svojí povahou naplňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížnostní námitkou prekluze odpovědnosti za předmětný protiprávní čin, neboť v případě její důvodnosti by musel být bez dalšího učiněn závěr o nemožnosti postihu stěžovatelky za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 7. 2017.

[14] Stěžovatelka považovala posuzovaný skutek za prekludovaný z důvodu uplynutí promlčecí doby stanovené v zákoně o přestupcích, který je v tomto směru pro ni příznivější než úprava zániku odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného v době spáchání protiprávního činu. Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož odpovědnost za dosavadní jiný správní delikt nezanikne před uplynutím lhůt pro jejich projednání podle dosavadních zákonů, stěžovatelka pokládala za protiústavní.

[15] Tato námitka stěžovatelky je důvodná. Ústavní soud totiž v nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, dospěl k závěru, že ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích, ve znění jeho předchozího nálezu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, je v rozporu s čl. 40

odst. 6 větou druhou Listiny základních práv a svobod, a proto jej zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo 21. 7. 2020.

[16] V odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 odkázal Ústavní soud na svou předchozí judikaturu, v níž se uvádí, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle něhož se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, je-li to pro pachatele příznivější, dopadá i na správní trestání. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je přitom celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. Dále Ústavní soud poukázal na právní názor vyslovený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, podle kterého úprava promlčení odpovědnosti za přešupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, s nímž proto bylo shledáno v rozporu a zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona o přestupcích, které přikazovalo užít úpravu promlčení odpovědnosti za přešupky podle zákona o přestupcích i na činy spáchané před jeho účinností. Proto nelze mít pochybnosti o tom, že aplikace zbytku § 112 odst. 2 zákona o přestupcích může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele, neboť k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přešupku přesto, že by odpovědnost za něho podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přešupku, tedy že by přešupek za užití nové právní úpravy byl již promlčen a nová právní úprava obsažená v zákoně o přestupcích posuzovaná jako celek by tak nesporně byla pro pachatele příznivější než předchozí zákon.

[17] K takové situaci došlo i v posuzované věci, ve které byl projednáván správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Odpovědnost pachatele za tento správní delikt zanikla, jestliže o něm příslušný orgán nezhájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán, jak vyplývá z ustanovení § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017. V dané věci se správní orgán prvního stupně dozvěděl o správním deliktu dne 2. 12. 2015 a oznámení o zahájení řízení o něm doručil stěžovatelce ve stanovené dvouleté lhůtě dne 17. 6. 2017. Rovněž tak byla dodržena nejzazší čtyřletá lhůta pro vydání pravomocného rozhodnutí o správním deliktu, neboť ten měl být spáchán dne 5. 8. 2015, správní orgán prvního stupně o něm rozhodl dne 28. 3. 2018, rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo vydáno dne 19. 7. 2018 a nabylo právní moci téhož dne. Je tedy zřejmé, že podle předchozí právní úpravy k prekluzi odpovědnosti za správní delikt nedošlo.

[18] Ode dne 1. 7. 2017 je nutné předmětný skutek považovat za přešupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. Tato novela zákona o silničním provozu navazovala na nový zákon o přestupcích, který nabyt účinnosti taktéž dnem 1. 7. 2017. Podle jeho ustanovení § 30 písm. a) činí promlčecí doba jeden rok a podle písmena b) téhož ustanovení 3 roky, jde-li o přešupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000 Kč. Při určení výše pokuty za přešupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o přestupcích se použije rozmezí pokuty pro přešupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, avšak pokuta nepřevyší 10.000 Kč, jak vyplývá z odstavce čtvrtého téhož ustanovení, ve znění účinném od 1. 7. 2017. Promlčecí doba u přešupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je tedy roční a podle § 31 odst. 1 téhož zákona počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přešupku. Její běh se podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích přerušuje oznámením o zahájení řízení o přešupku, od něhož počíná běžet nová

pokračování

promlčecí doba. V posuzované věci však bylo oznámení o zahájení správního řízení doručeno stěžovatelce dne 17. 6. 2017, tedy až po uplynutí roční promlčecí doby počítané následujícího dne od spáchání přestupku, k němuž mělo dojít dne 5. 8. 2015. Roční promlčecí doba, po kterou nová právní úprava umožňuje postihnout pachatele za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy v nyní posuzované věci marně uplynula ještě před vydáním rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[19] Je nepochybné, že nová právní úprava promlčecí doby obsažená v zákoně o přestupcích je z hlediska celkového výsledku pro stěžovatelku příznivější než předchozí úprava zániku odpovědnosti za správní delikt zakotvená v zákoně o silničním provozu, neboť za použití současných pravidel je posuzovaný protiprávní čin prekludován. Proto s ohledem na zásadu zakotvenou v čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod a v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, podle níž se odpovědnost za přestupek či správní delikt posuzuje podle zákona účinného v době jeho spáchání nebo podle pozdějšího zákona, je-li to pro pachatele příznivější, jejíž aplikaci již v důsledku zrušujícího nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 nebrání původní znění věty druhé § 112 odst. 2 zákona o přestupcích, je možné učinit závěr o zániku odpovědnosti stěžovatelky za předmětný skutek v důsledku uplynutí promlčecí doby.

[20] Žalovaný i krajský soud byli v době svého rozhodování vázáni původním zněním § 112 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích, a proto jim nelze vytýkat, že u stěžovatelky shledaly možnost postihu za správní delikt provozovatele vozidla. Nicméně s ohledem na pozdější zrušení tohoto ustanovení, z něho vyplývající zánik odpovědnosti stěžovatelky za protiprávní čin a nutnost přihlédnout i v řízení o kasační stížnosti k této nové skutečnosti, byť se jedná o prolomení zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle níž se při soudním přezkumu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001 - 29, publ. pod č. 2/2003 Sb. NSS, a ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, publ. pod č. 1041/2007 Sb. NSS), musí Nejvyšší správní soud považovat napadený rozsudek za nezákonný. Tím byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[21] S ohledem na tuto zásadní skutečnost bránící vedení řízení o přestupku vůči stěžovatelce se již Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími kasačními námitkami podřaditelnými pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., v nichž bylo poukázáno na vady, jimiž mělo být zatíženo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydané v předcházejícím správním řízení.

[22] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatelky a stěžovatelky samotné Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z důvodu zániku odpovědnosti stěžovatelky za přestupek zrušit, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že povaha věci umožňuje, aby o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 věty první, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, a to jak za řízení před krajským soudem, tak i v řízení o kasační stížnosti.

[25] Uplatnitelné náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za žalobu proti rozhodnutí žalovaného a dále z nákladů právního zastoupení. V řízení před krajským soudem má stěžovatelka právo na náhradu odměny za právní zastupování za dva úkony právní služby, a to přípravu a převzetí zastoupení a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] ve výši 2 x 3.100 Kč, tedy celkem 6.200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Stěžovatelka má též právo na náhradu hotových výdajů jejího zástupce za tyto úkony ve výši 2 x 300 Kč, tedy celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za řízení před krajským soudem má tedy stěžovatelka právo na náhradu nákladů v částce 9.800 Kč.

[26] V řízení před Nejvyšším správním soudem má stěžovatelka kromě zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč právo na náhradu odměny za právní zastupování za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to podání doplnění kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Stěžovatelka má též právo na náhradu hotových výdajů jejího zástupce za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Stěžovatelka tak má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 8.400 Kč.

[27] Stěžovatelka má tedy právo na náhradu nákladů za obě řízení před správními soudy v celkové výši 18.200 Kč. Ke splnění této povinnosti Nejvyšší správní soud určil žalovanému přiměřenou lhůtu 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatelky.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu